

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Episcopo Tibvrtino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

non possint, debitis tamen ab ipsa Regina solutis quæ propter justas & moderatas expensas necessariò contraxerunt. Cùm autem plenam fuerint restitutionem adepti, quia probatum est evidentè prædictum monasterium per eosdem Abbatem & monachos multis & magnis criminibus irretitos in spiritualibus & temporalibus esse collapsum, ipsi de illo protinus excludantur, & per monasteria quæ bene sint ordinata singuli collocentur, ut & locus inquinatus ab ipsis ab eorum spurcitiis emundetur, & ipsi in locis aliis dignam agant poenitentiam pro peccatis; quatinus, hac adhibita providentia, nec libertas ecclesiastica per secularem insolentiam ancilletur, nec enormes excessus remaneant incorrecti. Monasterio denique sic vacante, si sæpèdicta Regina fervore religionis accensa voluerit illud, à debitis liberando, tam in officinis quàm aliis necessariis taliter præparare quòd conventus quadraginta monialium possit in eo secundùm statuta Cisterciensis ordinis congruè sustentari, moniales prædictæ de nostra licentia reducantur in illud, & secundùm institutiones prædicti ordinis disponantur. Alioquin per honestos monachos nigri ordinis de diversis monasteriis assumendos idem monasterium reformetur. Volentes igitur ut hæc quæ providè sunt statuta per sollicitudinem tuam fideliter impleantur, fraternitati tuæ, de qua plenam fiduciam obtinemus, per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatinus ea sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo facias adimpleri, contradictores, si forsitan apparuerint, sive mulieres fuerint, sive viri, per censuram ecclesiasticam compescendo. Quòd si prædicti Abbas & monachi secundùm præscriptam formam redire noluerint, tu in ceteris mandatum apostolicum prosequaris. Datum Laterani xvii. Kal. Decembris, anno tertio decimo.

NOBILI MULIERI
Blanchæ Comitissæ Campaniæ.

*Epist. 180.
Confirmatur
compositio facta
cum Rege.*

I Vltis petentium desideris dignum est nos facilem præbere consensum, & vota quæ à rationis tramite non discordant effectu prosequente complere. Eapropter, dilecta in Christo filia, tuis justis postulationibus grato concurrentes assensu, compositionem inter te ac carissimum in Christo filium nostrum Philippum Regem Francorum illustrem super custodia nati tui, & ab ipso nato eidem Regi hominio faciendo, & quibusdam aliis articulis ini-

tam, sicut providè facta est & ab utraque parte sponte recepta & juramento firmata, & in authenticis exinde confectis plenius continetur, auctoritate apostolica confirmamus & præsentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo &c. nostræ confirmationis &c. Si quis autem &c. usque incursum. Datum Laterani x. Kal. Decembris, anno tertio decimo.

EPISCOPO TIBURTINO.

P ER tuas nobis litteras intimasti quòd cùm T. Tiburtinus civis quandam per septennium habuerit concubinam, nec prolem interim susceperit ex eadem, ac ipsa postmodum divertens ab eo, ad ipsum post non multum temporis rediisset, filium quem reversa in domum ipsius peperit, ex eo se asseruit suscepisse. Qui licet à principio dixerit illum nequaquam filium suum esse, cùm mulier illa per septennium eidem cohabitans ex eo minimè concepisset, mulieris tandem & aliorum devictus instantia, eum suum filium recognovit, Rainaldum eum nomine appellando. Cùm autem idem Rainaldus ad virilem pervenisset ætatem, ac domum Saturnellæ fororis ipsius T. frequentaret, quæ ipsum nepotem suum publicè nominabat, & Sophiam ipsius Saturnellæ filiam, cum qua quotidianam conversationem habuerat, in vinea invenisset, arravit & carnaliter cognovit eandem. Quod cùm pervenisset ad notitiam Saturnellæ, acriter increpavit urrumque; & apud se filiam retinens, supradictum R. removit à domo. Cùm autem mater ipsius Rainaldi accepisset quòd * pater ejusdem Sophiæ dicto R. graviter minabatur, in civitatis platea juravit publicè coram multis quòd Rainaldus supradictam Sophiam propinquitatis linea minimè contingebat, affirmans sub virtute præstiti juramenti se de alio quàm de supradicto T. antefatum suscepisse Rainaldum. Cùm ergo nos duxeris consulendos an mulieris assertioni standum sit in hac parte, & an memoratus R. supradictam Sophiam habere valeat in uxorem, inquisitione tibi præsentium respondemus quòd cùm idem Rainaldus, quem dicta mulier filium dicti T. primitus constanter asseruit, & ille, ipsius præcipuè devictus instantia, ipsum suum filium publicè recognovit, filius dicti T. nominatus communiter fuerit & habitus ab ambobus, ejusdem mulieris jurationi postmodum in contrarium præstitæ non est standum; cùm nimis indignum sit, juxta * legitimas san-

*Epist. 180.
Quòd cum
ecclesiasticis de
quibus pater à
matre publicè
recognovit.
Cap. Per nos
De pater.*

** In quibus
lib. vii. cap.
mali.*

** Vide l. com.*

valiter. Cod.
De suo nu-
mer. pecunia.

ationes, ut quod sua quisque voce dilucide protestatus est, id in eundem casum proprio valeat testimonio infirmare. Vnde apparet per consequentiam quod prædictus R. memoratam Sophiam, cujus prima facie præsumitur consobrinus, habere non potest aliquatenus in uxorem. Datum Laterani v. Kal. Decembris, pontificatus nostri anno tertiodecimo.

ABBATI SANCTI VICTORIS,
Cancellario, & Decano sancti Marcelli
Parisiensis.

Epist. 181.
Confirmatur
epistola 147.
lib. 12.

Cum causam quæ inter monasterium sancti Martini de Campis & Archipresbyterum Ecclesiæ sancti Iacobi Parisiensis, cujus jus patronatus ad ipsum monasterium pertinet, super medietate proventuum ejusdem Ecclesiæ, quam in ea sibi monasterium vendicabat, dilecto filio Abbati sancti Iohannis de Valleia, Archidiacono & Cantori Carnotensibus olim duxerimus committendam, ipsi demum de meritis causæ redditi certiores, habito prudentum consilio, supradictum Archipresbyterum ad reddendum annuatim monasterio antefato medietatem omnium proventuum Ecclesiæ sancti Iacobi condemnarunt. Super qua sententia cum tam coram iudicibus delegatis à nobis quam coram nobis diutius fuerit litigatum, nos demum iis quæ utraque pars proposuit intellectis, de fratrum nostrorum consilio sententiam prædictorum iudicum approbantes, Archipresbyterum antedictum super medietate omnium proventuum Ecclesiæ suæ annuatim monasterio sancti Martini reddenda sententialiter meminimus condemnasse, dilectis filiis Abbati & Priori sancti Germani de Pratis & magistro Roberto de Corzon Canonico Parisiensi nostris dantes litteras in mandatis ut quod fuit à nobis sententialiter diffinitum facerent appellatione remota inviolabiliter observari, contradictores per censuram ecclesiasticam compescendo. Cum autem Archipresbyter, sicut executores ipsi per suas nobis litteras intimarunt, sæpèdictam proventuum medietatem monasterio integraliter solvere detrectaret, & ad querimoniam monasterij eius sæpius iteratam ipsi Archipresbyterum pluries monuissent ut apostolico mandato parendo, à monasterij super hoc inquietatione cessaret, ac eidem satisfaceret de subtractis, & id postea sub excommunicationis pœna ei sæpe mandassent, quia tamen Archipresbyter, eorundem monitis vilipensis, nostræ præ-

fumebat sententiæ obviare, parrochianos suos contra monachos sancti Martini ad Ecclesiam sancti Iacobi pro suis accedentes iustitiis nequiter incitando, cum excommunicationis vinculo inmodarunt, facientes per dilectum filium Archidiaconum Parisiensem in universis Parisiensibus Ecclesiis excommunicatum publicè nuntiari. Vnde cum nuper idem Archipresbyter ad nostram præsentiam accessisset, recepto ab ipso corporaliter juramento, juxta formam Ecclesiæ ipsi fecimus beneficium absolutionis impendi; firmiter injungentes eidem sub debito præstiti juramenti ut medietatem omnium proventuum Ecclesiæ sancti Iacobi, nulla prorsus vel pro expensis vel pro alia causa deductione facta, reddat integraliter annuatim monasterio memorato. Quocirca discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus faciatis idem sublato appellationis obstaculo adimpleri; contradictores, si qui fuerint, vel rebelles per censuram ecclesiasticam compescentes; ita videlicet quod si dictus Archipresbyter mandato nostro præsumpserit ulterius obviare, tam pro perjurio quam pro præsumptione hujusmodi ipsum appellatione remota pœna canonica castigetis. Quod si non omnes &c. duo vestrum ea &c. Datum Laterani 11. Kal. Decembris, anno tertiodecimo.

ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS
per Hispaniam constitutis.

Significavit nobis dilectus filius Fernandus primogenitus carissimi in Christo filij nostri Aldefonsi illustris Regis Castellæ quod ipse militiæ suæ primitias omnipotenti Deo desiderans dedicare, ad exterminandum inimicos nominis Christiani de finibus hereditatis ipsius, quam impiè occuparunt, intentionis studium toto conamine satagit impertiri, suppliciter postulans & devotè requirens ut ei ad hoc opus fideliter consummandum & nos ipsi apostolicum impendamus suffragium & ab aliis faciamus opportunum subsidium exhiberi. Nos igitur pium ejus propositum in Domino commendantes, fraternitati vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus Reges & Principes vestros, qui non sunt cum illis ad treugas observandas astricti, ad opus simile peragendum sedulis exhortationibus inducat, monentes ex parte Dei & nostra subditos vestros, & in remissionem eis omnium peccaminum injungentes, quatenus tam præfato primogenito Regis Castellæ quam aliis Regibus & Principibus

Epist. 181.
De subsidio
prestando Re-
gibus adversus
Saracenos.
Vide infra lib.
14. epist. 3. 4.
154. 155. lib. 15.
epist. 15. & lib.
2. Miscellanor.
nostror. pag. 251.